

SPORTOVNÍ RUBRIKA

LITERÁRNÍ - PŘÍLOHA

TIPY NA PRAZDNINY

ANKETA + ROZHOVOR

PRŮMKAŘINY
SPŠ
VOŠ

CO SE DĚJE?

2007/2008

2. POLOLETNÍ
EXPRES

Obsah čísla:

- Co se bude dít? Co se dělo?
- Anketa + rozhovor
- Sportovní rubrika – sportovní výsledky, lyžařské kurzy
- Literární příloha
- Tipy na prázdniny – Chorvatsko, Itálie, Francie, Bulharsko
Prácheňské muzeum, Sladovna

Redakce – třída B1.I

Datum vydání – 25. 6. 2008

Počet výtisků – 30

Milí čtenáři,

jak jsme slíbili, znovu vás poinformujeme o zajímavostech v naší škole, přineseme příspěvky jak z kulturních, tak i sportovních akcí, dáme vám několik dobrých tipů na prázdniny a snad vás v naší literární rubrice i trochu pobavíme. Pololetí už je zase zdárné (možná i nezdárné) za námi, a my se tak můžeme naplno věnovat aktivnímu odpočinku u našeho pololetního expresu. Tentokrát přicházíme s anketou, rozhovorem se zajímavou osobou a zábavnou stránkou.

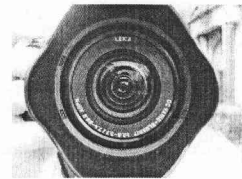
Dnešní vydání pro vás opět připravila redakční rada – třída B11 – a musíme s potěšením konstatovat, že se k naší polovině informatiků přidala i druhá část – programátoři. To nás samozřejmě těší, a jen doufáme, že podle jejich vzoru se k nám připojí i další studenti naší velké školy. Název našeho počinání totiž pořád ještě není ustálený, a vy tak máte možnost se k jeho konečnému titulu vyjádřit. Tentokrát jsme naše snažení nazvali jako „Průmkaňny“. Ten příští název ještě stále nechceme prozradit, i když je asi úplně nejvydařenější. Vrátime se tím totiž ke jménu časopisu, který zde vycházel velmi pravidelně, byl chloubou našeho ústavu. A zde se právě nabízí hádanka pro vás všechny. Jaké jméno bylo s časopisem vždy nerozlučně spojeno? To je otázka pro všechny! Vaše odpovědi očekáváme v redakční schránce ve třídě B11.

Chtěli bychom poděkovat všem příspěvovatelům (i když ne vždy dobrovolným) a všem pomocníkům. Jsme opravdu rádi, že jsme je našli.

Přejeme vám příjemné „počteníčko“, hodně dobrých známek, spoustu zábavy a samozřejmě skvělé a slunečné prázdniny. Učitelskému sboru děkujeme za trpělivost a předávání poznatků a zkušeností. Chceme všem popřát pořádný oddech a získání nové energie, kterou musíme všichni nabrat na další školní rok.

Za vaši přízeň děkuje B11

Co se děje?

Vrcholí závěr školního roku a naše nervozita pomalu přechází do stádia pohody, uvolnění a klidu po bouři!

Co se bude dít?

Přicházejí PRÁZDNINY a s nimi dva měsíce odpočinku, pohody, klidu od písemek, zkoušení a učení. Můžeme si užívat u moře, na plovárnách, můžeme si zasportovat, zatábořit, zatrampovat a zařadit na různých rockových koncertech a festivalech. Někteří si také zabrigádníci, aby okusili, jak chutná práce, a vydělali si tak trochu peněz.

Co se dělo?

Druhá část školního roku přinesla řadu akcí, kde naši žáci získali jak kulturní zážitky, tak i odborné znalosti.

Třídy A1, B1, C1, D1

absolvovaly lyžařské výcviky v Krkonoších, navštívily filmové představení s názvem *Síla lidskosti*. B1 podnikla výlet do Prahy, kde zhlédla divadelní představení *Gazdina roba* v nastudování Divadla Na zábradlí, podívala se do zákulisí a prohlédla si Slavín. D1 pro změnu zvolila jako cíl svého bádání pivovar v Protivíně.

Třídy A2, B2, C2, D2

nastoupily během února a března na praxe, třídy B2 a D2 podnikly exkurzi do Temelína a později také do Prahy, stejně tak jako C2 a A2, které navštívily divadlo. Třídy A2 a B2 vyrazily na povinný turistický kurz na Štědróníně. Všechny 4 třídy druhých ročníků také zhlédly film o Nicolasu Wintonovi. Třída A2 ukončila školní rok velmi příjemně procházkou na Živec.

Třídy A3, B3, C3, D3 a E3

vykonaly povinné praxe, B3 podnikla výlet do Prahy, E3 si zařídila exkurzi do pivovaru v Českých Budějovicích a rovněž navštívila divadelní představení, po kterém se podívala i do zákulisí Divadla Na zábradlí. Třída B3 strávila svůj výlet na Lipně. Také všichni třetíci mohli zapřemýšlet nad židovskou problematikou a druhou světovou válkou. Anketu týkající se tohoto filmu přinášíme na dalších stránkách.

Třídy A4, B4, C4, D4

si počátkem dubna vyzkoušely své literární schopnosti při maturitní práci. Pro všechny třídy byly uskutečněny pořady o B. Hrabalovi a o Písecku v literatuře. Květen už byl ve znamení nervozity a následného uvolnění, konaly se totiž zkoušky z dospělosti. Většina ze studentů úspěšně dokončila studium na naší škole, a obdržela tudíž své maturitní vysvědčení při slavnostním předávání ve Svaté Trojici.

VOŠ – studenti 3. ročníku měli napilno v posledním týdnu školy, jelikož je čekala absolutoria. Po úspěšném zvládnutí této velké zkoušky obdrželi titul Diplomovaný specialista (DiS.).

Jak vidno, akcí na SPŠ a VOŠ je více než dost, a opravdu se tu tedy nenudíme. Takhle aktivně jsme vyplnili naše druhé pololetí. Nesmíme opomenout, že se zde konaly různé soutěže jak kulturní, tak i sportovní, při kterých naši žáci získali mnohá ocenění. Například při matematické olympiádě byli velmi úspěšní v krajském kole naši studenti - Ondřej Šejvl, Václav Pavlovec, Michal Škulka a Josef Němeček. Jisté stojí za zmínku, že velmi skvělých úspěchů získali naši studenti při krajském kole SOČ, jmenovitě například z naší třídy Jiří Hýbek získal 1. místo, ze třídy D4 to byli David Říha a Jan Šlajs, kteří také obsadili 1. místo, 2. místo si zasloužil Martin Sůva ze třídy C4 a 3. místa patřila Janu Hanzalovi ze třídy B4 a Janu Zárubovi ze třídy D4.

I ve sportovních kláních jsme dokonale reprezentovali. V silovém čtyřboji žáků SŠ získal v krajském kole 2. místo Jan Hošek a v republikovém finále snowboard slalomu obsadil 5. místo Petr Hoštička. Většina výše jmenovaných studentů pak byla oceněna u starosty města Písku.

Anketa školy

Ke konci školního roku jsme se vydali mezi studenty školy, a to do prvního, druhého a třetího ročníku, abychom udělali „rychlou anketu“ týkající se akcí tohoto pololetí a celkového dojmu studentů na škole. Otázky, na které studenti odpovídali, zněly takto:

1. Prváci, druháci a třetáci se zúčastnili filmu *Síla lidskosti*, vypovídajícím o dobru, které udělal Nicolas Winton během druhé světové války pro českou republiku. Byl jsi i ty na tomto filmu, popřípadě jak na tebe tento dokument zapůsobil?
2. Jsi spokojen na SPŠ a VOŠ?
3. Blíží se prázdniny a s nimi i druhý sportovní den. Tentokrát proběhne ve čtvrtek 26. 6. Těšíš se na něj a zúčastníš se i ty nějakým sportovním výkonem?
4. Jakou máš oblíbenou skupinu, zpěváka nebo zpěvačku?

Některé reakce na anketu byly překvapující, od děsivých úprků až po nastrčení jiného člověka, který nám byl „předhoben“, aby naše otázky zodpověděl. Nakonec se nám přeci jen podařilo získat pár skoro normálních odpovědí.

1. „Bylo to smutný.“
2. „Hm, celkem jo.“
3. „Ano, těším.“
4. „Lunetic.:D“

1. „Dojemné, pěkně udělaný.“
2. „Jsem spokojen.“
3. „Dobré pro sblížení, poznání.
Dobrá by byla účast všech studentů“
4. „Nohavica.“

1. „Jéžíš, jsem to moc neviděl.“
2. „Pohoda.“
3. „Jo, těším, zúčastním.“
4. „Kabáty.“

1. „Tam jsem nebyl.“
2. „JO!“
3. „Netěším, ale zúčastním.“
4. „Operace Artaben.“

1. „Ale jo, dojem dobrej.“
2. „Jde to.“
3. „Těším se a zúčastním se.“
4. „Metallica.“

1. „Úplně úžasnej.“
2. „Průměr.“
3. „Ne a nezúčastním se.“
4. „Nemám.“

1. „Ne.“
2. „Ano.“
3. „Těším, nezúčastním, já tu dneska končím.“
4. „Rage against the machine.“

1. „Bylo to fajn.“
2. „Velmi.“
3. „Nejsem tu a netěším.“
4. „Kabáty.“

1. „Docela dobrý.“
2. „No, líbí no.“
3. „Těším, ale nezúčastním.“
4. „Třeba Nightwish“

Připravili jsme pro vás rozhovor s PhDr. Havlanem, který se účastní mnoha školních akcí, je jedním z organizátorů SOČ a angažuje se i v kulturním životě naší školy. Důkazem je nedávná výstava fotografií Písecka. Vernisáže fotografií, které jsou umístěny na chodbě naší školy, se účastnili téměř všichni studenti.

Obecně se o Vás ví, že jste připravoval výstavu týkající se Písku. Jak dlouho trvala příprava?

„Zajímám se dlouhodobě o historii Písku a odmalíčka rád fotografuji. Tyto dva zájmy jsem spojil a desítky let si fotografuji písecká místa, která se zásadně mění, kde se staré domy mění za nové. Proto když jsem před pěti lety našel na internetu projekt *Krajina za školou*, domluvil jsem se s některými žáky školy a společně jsme ke starým fotografiím porizovali současné záběry těchto míst. Práce byla náročnější, než jsme očekávali a protáhla se o několik let. Až teprve v tomto roce jsme dotáhli některé dvojice fotografií (starých a současných) k finálnímu zpracování.“

Jaká je Vaše nejoblíbenější kniha?

„Bible. Zatím je nepřekonaná a asi nepřekonatelná.“

Jaký je Váš oblíbený spisovatel?

„Mika Waltari.“

Jaké máte oblíbené zpěváky/zpěvačky?

„Louis Armstrong, Jiří Suchý a Hana Hegerová.“

Navštívil jste Písecké slavnosti?

„Jen jsem tam procházel a poslechl si trochu hudby.“

Sledujete EURO?

„Nesleduji, ke sportu mám vztah stále negativnější. Vadí mi chování fanoušků, není to sport, který býval. I když jsem měl fotbal rád, už na něj nedívám.“

Jaký máte oblíbený žánr filmu?

„Hlavně dokumenty.“

Sledujete doma často televizi?

„I k televizi mám čím dál tím víc negativní vztah, tudíž ji nesleduji. Občas se podívám na dokument, někdy na zprávy, ale televizi

k životu nepotřebuji. Využívám spíše internet.“

Jaký názor máte na letošní SOČ?

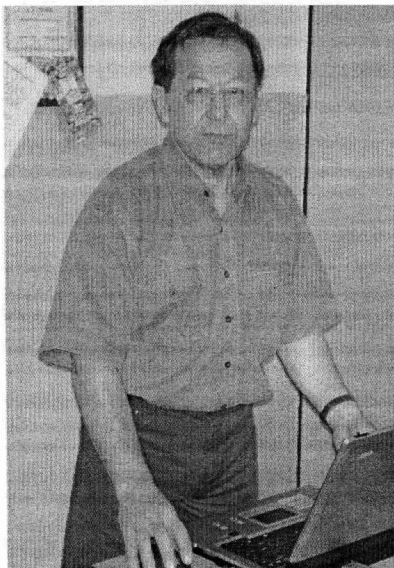
„V posledních dvou letech její úroveň silně vzrostla, protože se do SOČ přihlašují i maturitní práce. Chtěl bych, aby SOČ na této úrovni pokračovala.“

Máte raději kino nebo divadlo?

„Mám rád hlavně operety, ale v posledních letech jich v Písku hrají málo. Chodím také rád do knihovny, nejen v Písku, ale i v Praze.“

Byl jste někdy v zahraničí, popřípadě kde?

„Ano, jezdím každoročně. V podstatě jsem viděl všechno, co jsem vidět chtěl. Letos jedu na jeden ostrov v Neapolském zálivu. Odtud chci ještě jednou navštívit Pompeje a Vesuv. Chtěl bych určitě v budoucnu navštívit Turecko a jezdím hrozně rád do Chorvatska.“

Kateřina Samcová, B1
Martin Tupý, A2
Martin Suchan, B1

Sportovní soutěže

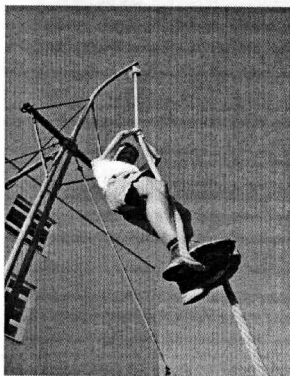
Naše škola se pravidelně účastní všech sportovních aktivit, které se v Písku konají. Zde přinášíme soupisku informací o umístění našich žáků.

Sportovní disciplína :

Florbal
Stolní tenis
Basketbal
Silový čtyřboj
Sportovní lezení
Snowbording

Umístění :

2. místo – okresní finále
1. místo – okresní finále
3. místo – okresní finále
1. místo – okresní finále
2. místo – okresní finále
5. místo jednotlivci – republikové finále
(Petr Hoštička)

Lyžařský výcvik třídy B1I

Každý rok pořádá naše škola lyžařský kurz pro první ročníky, tedy stručně a jasně řečeno „lyžák“. Na tuto akci se asi těší opravdu všichni. A to i ti, kteří na hory nejedou. Naskytá se totiž šance odpadnutí mnoha hodin. Nejen pro nepřítomnost profesorů, ale hlavně i pro nepřítomnost dané třídy. To s sebou nese oddych i pro kantory, kteří například v B1I učí. Náš kurs se konal koncem ledna, a vysvědčení jsme tak dostávali se zpožděním.

V pátek 25. 1. v osm ráno jsme se sešli před školou, kde byl pro nás přistaven autobus. Ten nás odvezl do krásného prostředí Krkonoš, a to na Portášky. Když jsme dorazili na místo, bylo krásné počasí a na sjezdovce se proháněla spousta nadšených lyžařů. Jelikož se naše chata nacházela až na samotném vrcholu Portášek, nezbylo nám nic jiného, než tam vyjet lanovkou. Hned poté, co jsme se ubytovali ve svých pokojích, čekal nás oběd a také první jízda. Při ní jsme byli rozděleni do skupin. Další den se tedy mohlo začít s výcvikem. Byli i tací, kteří na lyžích či snowboardu nikdy nestáli, ale musím říct, že po několika málo dnech jsme všichni zvládli základní prvky jako zatáčení, sjíždění pluhem a samozřejmě zabrzdění. Jelikož jsme v pondělí byli už dost unaveni, nastal takzvaný „kritický den“. Pro mě a ještě dalších pár spolužáků to znamenalo výstup na Sněžku, což patří k jednomu z mých nejhezčích zážitků. Ostatní šli buď do Pece pod Sněžkou a někdo zůstal na sjezdovce. Musím říct, že počasí nám během našeho pobytu celkem vyšlo. Zbytek týdne jsme většinu času strávili sjížděním sjezdovek. Pátek 1. 2. pro nás znamenal konec našeho týdenního „lyžáku“. Naskládali jsme věci do autobusu a čekala nás cesta domů. I přesto jsme, že jsme měli i pár nepříjemných úrazů, užili jsme si spoustu legrace. Ale hlavně jsme se všichni lépe poznali. Už se těším na další společný výlet. A myslím, že nejsem jediný.

Martina Krejčová, B1

Lyžařský výcvik A1S

Začátkem roku se začínají konat lyžařské výcviky. Jejich cílem je studenty naučit lyžovat, jezdit na snowboardu nebo zdokonalit jejich schopnosti. Rád bych povyprávěl o „lyžáku“ třídy A1S, kterého se zúčastnili i někteří studenti druhého ročníku.

V polovině ledna se scházeli studenti obou tříd před školou spolu se svými kantory. Zvědavost a nedočkavost zářila z žáků čekajících na autobus. „Doufám, že pojedeme nějakým dobrým autobusem,“ říkali si. Naše skupina druháků věděla, co nás čeká. Mírně jsme prvákům naznačovali, že se nemusí obávat, že vše bude fajn. Konečně přijel „nás“ autobus. Jeho příjezdem začali někteří zmatkovat a nesmyslně se hmulí dopředu, jako by čekali, že o něco přijdou. Po naložení zavazadel do kufru se nastoupilo do autobusu a řídí do Krkonoš. Během cesty do Velké Úpy část žáků spala, část koukala na filmy na notebooku a zbytek si dopřával dobrot, které jsme všichni dostali jako svačinu.

V poledne se dorazilo na místo, věci se vyložily, nastrkaly do malé rolby a vyrazilo se směrem k lanovce. Učitelé zařídili tiket na jednu jízdu pro osobu. Opět nastaly zbytečné obavy typu „kdo pojedje se mnou na lanovce“. Po domluvě se obě třídy nechaly bez problémů vyvézt úplně nahoru. Každý si pak vzal své věci z rolby a domluvené skupinky studentů získaly od učitelů klíče od pokojů. Večer se všichni sešli ve společenské místnosti, kde byly podány instrukce a poučení do dalších dnů.

Bohužel první tři dny slabě přšelo a do toho foukal vítr. Zmoklé věci, zkažená nálada. Tohle nikdo nečekal. Ovšem na druhou stranu bylo k dispozici mnoho jiných věcí. Kulečník, stolní tenis, televize a restaurace změnilly náladu v lepší. Někdo si relaxoval na pohovce, jiný si dopřával klidu v restauraci u kávičky. Někteří stáli více činností najednou. Studenti prvního ročníku odpočívali u televize, zatímco my druháci jsme si užívali biliardu a kávičky.

Čtvrtý den skoro pořád sněžilo. Tím se samozřejmě zlepšily podmínky k lyžování. Vše se obrátilo k dobrému. My jsme byli spokojeni, učitelé také. Konečně se dalo říct, že jsme jezdili na sjezdovce a ne na bahenní dráze. Pád předcházel pádu. Kam lidské oko dohlédlo, tam se někdo válel. Ať studenti SPŠ nebo někdo jiný.

Velké pády nastaly zhruba za polovinou svahu, kde se odpoledne vytvořily obrovské boule. Nerovnost byla i pro ty nejlepší snowboardisty a lyžaře zkouškou zručnosti. Stačilo neodhadnout svoji zběhlost a bum. „Auu, haha, hih, to je trouba“, slyšel každý, kdo spadl. Ale díky zákonu schválnosti postihlo za chvíli posmívajícího se totéž.

Den před odjezdem z hor si každý balil svá zavazadla. Nepořádek, hledání věcí. Snaha mít vše co nejdřív sbaleno se ovšem ne vždy zdařila. A proto se opakovaly další pokusy znovu naskládat věci do tašky. Nakonec se to ale každému povedlo.

Ráno v den odjezdu jsme vstali, svlékli povlečení z postelí, uskutečnili poslední úpravy a předali uklizené pokoje. Od učitelů jsme se naneštěstí dozvěděli, že rolba nepojede, protože není sníh. Toto zjištění nás znepokojilo. Měli jsme pár možností, jak se dostat dolů. Většina si vybrala cestu pěšky. Bohužel s batohy, snowboardy a lyžemi. Bylo to fyzicky náročné, neboť cesta činila zhruba 4 km po lesní cestě. Cestou zpět do Písku si ale přes všechna úskalí každý přál vrátit se a prodloužit si pobyt.

Martin Tupý A2

Malovaný vtípek Milana Marka z druháku:

① JE V ŘEŠŽÍ

② TLOUČT ŠPAČKY

③ MÁ ŠÍ JAK Z PRAKV

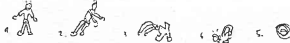
④ MÁ ŠROBE Z KANENE

⑤ JE NA KĚHOHO JAKO PĚS

⑥ SE VAKTALENŮ

⑦ MÁ NĚCO ZA LUBEM

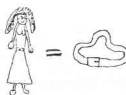

⑧ ZLATÝ DŮL

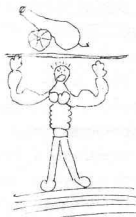
⑨

HOLKA JAK ŘEPIEN

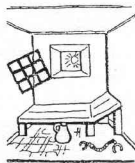
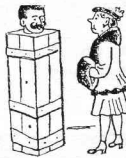

⑩

TĚŽKÝ JAK DĚLO

Jakými frazémy se inspiroval Josef Lada?

Zde vám chceme názorně doložit, jak jsou naši studenti výtvarně nadaní. Ve 3. ročníku se při hodinách českého jazyka vyučuje frazeologie. Paní učitelky i tvůrčí učebnice pamatovali na heslo „škola hra“. K obrázkům Josefa Lada hledají studenti odpovídající frazémy. Následně se pak i někteří šikovní žáci nechají inspirovat a vytvoří něco obdobného. A to velmi bravurně!

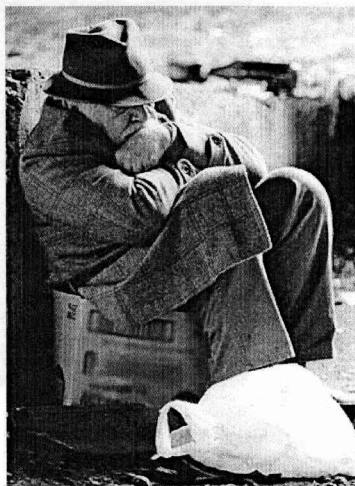
V příštím čísle se dozvíte znění frazémů, které namaloval Josef Lada (třetáček už je samozřejmě znají). A vy jste teď všichni jistě pochopili, co to je vlastně frazém.

Přinášíme příspěvek od Jiřího Hýbka z naší třídy. Již v minulém čísle jsme se s jeho literárním nadáním setkali a teď si můžete přečíst další povídku s tímto vsutkou tajemným názvem.

Bezdomovec

Výtah se pomalu blížil k vysunuté plošině na zvláštním ochozu. Celá stanice byla složena z podlaží kruhového tvaru, jež měla na okrajích ony ochozy a ty byly vrstveny na sebe od nejmenších po největších a zase zpět. Zkrátka jako káča. Na vrcholu se tyčila vysoká věž, takřka posetá různými anténami. Všude kolem létaly různé věci. Některé vypadaly jako auta, jiné jako stíhačky a UFO. Pipin se s vyvalenýma očima kochal tímto zvláštním, úžasným, okouzlujícím pohledem. Kabina dosedla až překvapivě jemně. Na ovládacím panelu výtahu začalo pod obrázkem označujícím výstup blikat červené světlo. Poté se otevřely dveře, což bylo doprovázeno zasyčením. Lidé a spousta různých tvorů na ochozech se ani nepodávali, jako by takovéto přílety byly na denním pořádku. Pipin popadl svůj kufr od armády, zabezpečený nejnovějšími technologiemi, a odvázně vykročil vstříc svému novému osudu. Po plošině došel na ulici a znovu ho přepadl úžas onoho místa. Není divu, že stanice vypadala tak kouzelně. Podlaha byla vyrobena ze zvláštního kovu připomínajícího mramor, který se lehce, tak akorát, leskl na všechny strany. Zábradlí bylo pochromované a ozdobené všelijakými ornamenty. Jeden z nich připomínal pyramidu, jiný zase slunce. Vnitřní část ulice byla doslova poseta různými obchody. Jedním směrem bychom mohli vidět například Fredovy bublinky a opačným směrem Joshovu zeleninu. Některé nápisy byly psány anglicky, jiné podivným znakovým písmem. Pipin se otočil a v tu ránu se lekl. Vrazil do něj smradlavý, zarostlý muž v černém roztrhaném kabátu a pronesl nevrlým tónem: „Aaa! Další přistěhovalc! Všichni skončíte všichni jako já! Na ulici!“ Chlapec na něj vydešeně hleděl, jak kulhá dál. Vtom mu to vše došlo. Je úplně sám. „Co já budu dělat? Kde budu bydlet? Co budu jíst? Jak se tu domluví?“ To byly právě jeho myšlenky, které mu neustále a dokola běhaly hlavou.

Pipin se tedy rozhlédl a vykročil ulicí. Stále a stále se mu hlavou mňhaly ony depresivní myšlenky. Napadlo ho, že by se mohl dojit zeptat do nějakého obchodu, zda existují nějaké úřady, které by mu mohly pomoci. Vešel tedy do nejbližšího vchodu. Ve výloze byly podsvícené barevné trubice plné barevných bublinek. Dveře se samozřejmě otevřely samy. Pipin se rozhlédl. Po zdech se plazily zvláštní svítící housenky. Na stropě viselo skleněné vajíčko, ze kterého pomalu vystupovaly světelné paprsky. Vlevo seděla parta podivných lidí. Byli podivně oblečení. Měli na sobě bundy pošité roztrhanými kusy látky z různých materiálů. Z kalhot jim vyčnívaly nějaké ostny. Jedna holka měla v nose blikající kroužek a vysokou čepici rozdělenou na dvě části, mezi kterými létaly blesky. Na stole před nimi ležely podivné barevné svítivé ampule. Vždy po jisté chvíli si jenu ampuli přiložili na ústa a stiskli a stiskli knoflík zespodu. V ampulce se zablesklo, poté zhasla a jim se zavřely oči. Jako by usnuli. Muž za pultem, zřejmě prodavač, byl osázený něčím, co vypadalo jako piercing. „Co tu chceš? Tohle není pro tebe!“ Zakřičel na Pipa. Chlapec raději utekl zpět na ulici. Plný obav, strachu a špatných zkušeností z návštěv místních obchodů se loudal dál. Po chvíli uviděl temnou uličku. Vešel do ní, sedl si za bednu, která ležela na zemi a začal brečet.

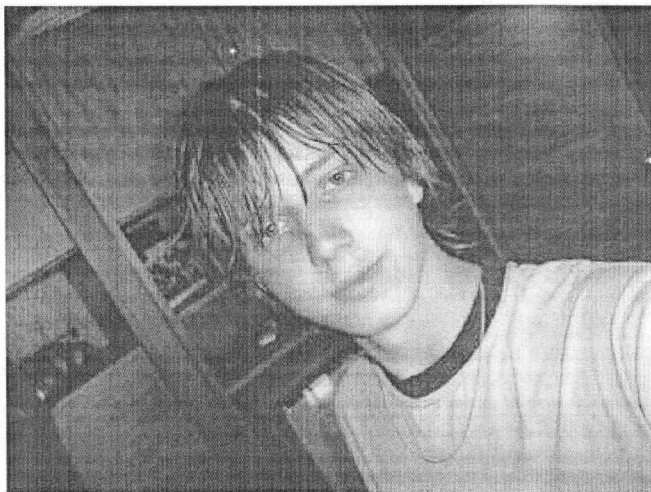

Z temného místa naproti chlapci se ozvalo chraptavým hlasem: „Proč brečíš kluku?“ – „Kdo jsi?“ zeptal se Pipin. „Neboj, neublížím ti, odkud jsi?“ Konejšil ho tajemný hlas. „Přiletěl jsem výtahem,“ odvětil Pipin. Strašidelný hlas pokračoval: „Já také, ale je to už dávno, stalo se to před třiceti lety. A víš co? Mám docela hlad, široko daleko není nic k snědku!“ Ze stínu se najednou vynořila tři metrová stvůra a naježila všech svých deset uší!

Pipin se bleskurychle zvedá na nohy a utíká temnou uličkou dál. Nestvůra vydává hladové zvuky a je mu v patách. Chlapec padá na zem! Zakopne o nějaký předmět. Příšera se na něj vrhá. Pipin hbitě uhýbá, vstává a běží dál. Po chvíli už nemůže, je vyčerpaný. Zastavuje. Pohlédne nahoru a zjistí, že se před ním tyčí snad až padesátí metrová zeď. Otočí se a spatří slintající nestvůru, připravenou ho sežrat.

Pipin hledí tváří v tvář jisté smrti. Vtom se ozve silný impuls a oslní ho silný záblesk. Hlava monstra se rozlétne na všechny strany. Z konce zapáchající uličky vychází nějaký muž se zbraní v ruce. Pipin, stále v šoku, se bojí, že mu chce ublížit. Buší do vysoké zdi před ním, avšak bez úspěchu. „Není ti nic?“ zeptá se muž. Pipin je vydešený. Mlčí. Omdlévá. Zachránce ho bere do náručí a odnáší ho pryč.

Chlapec se probudil. Ležel v příjemné posteli, zdi okolo byly pěkně vyzdobené. Otevřely se dveře a do místnosti vešel onen muž. Představil se: „Ahoj, já jsem Petr.“ – „Já jsem Pipin,“ odvětil chlapec. „Já vím,“ odpověděl Petr. Pipin se podívil, že ho zachránce zná. Dostalo se mu překvapující odpovědi: „Jsem tvůj strýc.“

Jiří Hýbek

Maturitní ples tříd B4 a C4

V pátek 14. 12. 2008 se v píseckém Diskokomplexu Jih (Družba) konal maturitní ples tříd B4 a C4 průmyslové školy v Písku. Kdo přišel, určitě si zatančil. K tanci hrála v hlavním sále skupina Top Band.

V up clubu se postupně vystřídaly skupiny Paranoid, Ticho de pre cupé band a Pub-Animals. Jako nástup si maturanti připravili téma útěku z vězení. Možná je to téma hodné k zamyšlení, ale o tom až jindy. Během večera vystoupily taneční skupiny Zip Písek a Čtyřlístek ze Strakonic. Troufám si říci, že kdo přišel, tak určitě nelitoval. A kdo nenašel odvahu zavítat, tak o dost přišel.

Kamil Lovás, B4

Můj maturitní ples

A je to tady! Den s velkým D alias maturitní ples. Ještě nedávno jsem si říkal, že je to ještě daleko, že nemá cenu se tím zabývat. A ejhle, je to tu!

Už od časného rána mi nohy přešly do stávkové pohotovosti a jelikož jsem byl nevyspalý (v noci to prostě nešlo), tak nezbylo nic jiného než si vyslechnout hlavní organizátorku, levou nohu, co se jim nelíbí a co požadují. Teprve okolo sedmé jsme se dohodli na nějakém kompromisu a já se mohl trochu nasnídat.

Tombole byla umístěna během chvíle a začalo zdlouhavé nacvičování. Zprvu to vypadalo, jako když se na jednom místě sejde stovka cizích lidí, kteří se v životě neviděli. Chaoticky se zamotávali, zasekávali... Zkrátka další příspěvek šedi vlasů našeho choreografa, „Pleskyho“. Zato zvukaři jsme přidali tolik let navrch, že tu bude ještě strašit v roce 3 000. Skoro až brečel smíchy!

Během tohoto „humbuku“ čas nemilosrdně kráčel dál a hodina H se blížila... Čím blíže byla, tím více rostla naše snaha „něco sesmolit“ geometrickou řadou. Naše reaktory hlásily přetížení... A najednou klid. Klid před bouří!

Ale nakonec se přece jen všechno extrémně vydařilo. Kdo něco „nevychytal“, tak improvizoval. Celkově to však mělo perfektně vypilovaný efekt.

Martin Podr, B4.S

Můj maturitní ples

Všechno začalo už o několik měsíců dříve. Jenže je pátek, den maturitního plesu a stále něco chybí. Nevadí, to se podá.

Generální zkouška, čas utíká a osudný okamžik nastává. Takové zdlouhavé, pro někoho nudné předtančení. Ale už to tak bývá. Osmá hodina a slavnostní nástup. Někdo se třese a někdo si to užívá. Já osobně se hodně bavím. Růže, připitek, polka s rodiči. Mamka, babička, slečna a po dvou panáčích se skáká už zesela. Najednou blesk a jsme chyceni. Tedy jen na fotografii. „Taky musím zkouknout diskotéku“, říkám si. Vezmu slečnu za ruku a jde se pařit. Přeci jen babička...musím se asi krotit. Ale vše jsme zvládli, užili jsme si a pobavili se. A tak to má být. I ten náš maturák se povedl a stál za to!

Jan Kolář, B4

Ach to ráno

Určitě se mnou souhlasíte, že ráno většinou bývá nejhorší částí dne. Ať už musíte vstávat do školy či do zaměstnání, tento téměř každodenní „rituál“ se vám nevyhne po celý život. Nebo je to u vás jinak?

Vždyť si to vezmete, ležíte si v zahřáté posteli, nic vás netrápí a zdá se vám hezký sen. Právě v tu chvíli většinou nastává okamžik, na který se váš budík těší celou noc. Začne hlasitě zvonit a váš sen se náhle rozplyne. Nezbyvá, než se zvednout z postele a budík vypnout. Pak už následují každodenní činnosti, jako návštěva koupelny, snídaně, oblékání a další. I ty jsou však značně ztíženy ranní nemotorností. Po absolvování těchto náročných zkoušek se vydáváte do školy, což se vám snaží značně znepríjemnit ranní mráz. Když to ale všechno překonáte, můžete se radovat z dalšího přežitého rána a těšit se, až zase ulehnete do své postele...

Milan Ďurkov, B4

Ach to ráno

Ráno může být buď příjemné, nebo nepříjemné. Záleží to na více okolnostech.

Třeba na tom, co máme v plánu ten den dělat. Určitě se každému vstává lépe, když ví, že ho čeká něco příjemného. Třeba já pak vstávám rád a docela brzy. I ty méně příjemné věci, co k ránu patří, dokážu tak oproti jiným lidem zvládnout bez většího přemáhání.

Jiné je to v situaci, když vím, že mě čeká například návštěva zubního lékaře nebo jiná záležitost, co zkazí náladu hned, jakmile se probudíte a vzpomenete si na ni. Takováto rána jsou opravdu nepříjemná. Z postele se vstává těžko a i ostatní věci, co musíte zvládnout, jako by byly dvakrát tak těžké a nesnesitelné než obvykle.

Dalším faktem ovlivňujícím vaše ráno je to, čím jsme se v noci zabývali a v kolik jsme šli spát. Když člověk usne včas, přiměřeně unaven prací, tak mu probuzení nedělá takový problém, jako když vstává třeba po náročné společenské akci. Určitě to všichni známe, nevstává se pak lehce. Když ten den máme ještě nějakou neveselou akci, nevstali bychom nejraději vůbec.

Chtěl bych tedy podotknout, že každé ráno bychom si měli snažit co nejvíce zpříjemnit. Ano, vydáte spoustu sil, ale za pokus to stojí, protože ne nadarmo se říká – jaké je ráno, takový je i celý den.

Jan Sýkorovský, B4

Třídní schůzky

Třídní schůzky! Spoustě studentů toto slovní spojení způsobuje mráz po zádech, jiným nedělá vůbec nic, ale někteří další z něho mají „plné kalhoty“. Nevím, kam bych měl patřit já, ale nikdy jsem si z toho velkou hlavu nedělal. „Rodičák“ prostě byl, je a bude, a pochybuji, že ho nějaká technická vymoženost zničí. I když?! V budoucích letech by se mohl pořádat po internetu. Každý by si nasadil doma sluchátka s mikrofonem a mohl by si popovídat s učiteli. ONLINE studijní průkaz by ukázal prospěch a pak už by mohlo přijít klasické rodičovské kárání, třeba taky po internetu nebo po mobilu, protože jaký student by se v den rodičáku zdržoval doma! Myslím, že v budoucích letech je to docela reálné a není to vůbec špatný nápad!

Lukáš Viktora, E3

Třídní schůzky

Tohoto období, které se naštěstí opakuje pouze dvakrát do roka, se obávají všichni zúčastnění. Z pohledu učitelů je to běžná pořad dokola se opakující rutina, která pro tu druhou stranu nemusí být vždy příjemná. Tato rutina spočívá především v hledání odpovědí na nejrůznější otázky usměvavých rodičů, kteří se přišli, jak si zprvu mysleli, vytažovat, jaké že to mají chytré, zodpovědné děti, které nekouří, nefetují a ještě ke všemu se dobře učí.

A jak tak čas plyne a učitel vypráví a vypráví, úsměvy z tváří posluchačů se pomalu vytrácejí a nejednoho z nich mnohdy musí vsudypřítomný učitel přivádět k vědomí pár dobře umístěnými fackami. Je-li akce úspěšná, pozná se zpravidla tak, že se uštědřená rána vrátí zpět. V druhém případě je třeba přivolat nějakého matikáře, který umí počítat alespoň do pěti, aby neprodleně zahájil masáž srdce. Takto oživení lidé se pak vrhají na svého zachránce se zaťatými pěstmi a se slovy: „Proč jste mě křísili, já chci umřít!!!“.

Tu nastává druhá fáze tzv. třídních schůzek, kterou je uklidňování po nastalém šoku, jenž postihl tyto tvory, říkající si dospělí lidé. Slova útěchy, jakými jsou například: „Nic si z toho nedělejte, já jsem propad taky jenom třikrát a terazky hej.“ napoprvé většinou moc nezabírají, ale zlepšení nastává v okamžiku, kdy slyší totéž o řediteli školy. Po této informaci se trochu vzchopí, dodají si kuráž kávou z místního automatu a ještě jednou, tentokrát s přimhouřenýma očima, se podívají na výplatní pásky svých ratolestí. To, že rozrušení ještě zcela neodeznělo, prozradí na tyto ubohé, prací zkroucené lidi, třesoucí se hlas a kávou opárené ruce. A když se konečně po půlhodinovém utrpení, zesláblí a zpocení, plazí ze třídy ven, mají pocit, jako by se zrovna probudili z průměrného snu.

To, že to není sen, ale holá pravda, mě nutí k zamyslení se nad tím, k čemu vlastně tato shromáždění jsou. Pro potěšení? Jak kdy a jak pro koho.

Martin Dvořák, B3

Už jsou tady zase třídní schůzky

Přichází ten neslavně očekávaný den, kdy se všechny děti začínají strachovat večera, až jejich rodiče přijdou domů ze školy a začnou dětem vyčítat chyby. Děti se bojí právě toho, jak na ně rodiče křičí a říkají, že jsou hrozní a že odted se musí jenom učit a mají domácí vězení. Myslím si, že chyba začíná již u učitelů, kteří řeknou rodičům, v čem jsou jejich děti špatné, v čem by měly přidat a co provedly. Tohle když učitel vychrlí na „chudáky“ rodiče, neměl zapomínat i na dobré věci, které děti dělají, a povědět právě i o nich rodičům. Například, že Anička měla nejlepší úkol a dala si s ním hodně práce, Roman pomohl sebrat paní učitelce rozspané učebnice a ještě jí podržel dveře. Místo těchto informací se ale rodiče dozví, že Anička neumí vyjmenovaná slova, při hodině vyrušuje a na vysvědčení dostane trojku. Roman rozbil vázu, když zlobil o přestávce, a zasloužil by potrestat. Pak se nikdo nemůže divit, že se děti do školy netěší, když jim i přes všechnu snahu, zase po třídních schůzkách rodiče vynadají. A rodiče si vůbec neuvědomí, že děti schválně chyby nedělají a že když už něco provedou, snaží se vše napravit. Ale to už většinou nikdo nevidí.

Lukáš Filip, E3

Třídní schůzka

Je mi víc než jasné, že tuto nutnou zprávu musím povinně oznámit rodičům. Připadá mi to jako úplná zbytečnost. Naši za mě známky stejně nevylepší, naučit se látku jednotlivých předmětů musím sám, tak kde je nějaká logika? Rodiče za nic na světě nepochopí, proč je na klasifikačním listu kolonka pro neomluvené hodiny (kterých mám víc než dost) a bodový systém našeho třídního učitele. Opravdu tomu nerozumí, nebo žili v jiné době. Popravdě řečeno – já sám to také nechápu. Už to vidím... všechny kulturní akce, večírky nebo hlavně moje oblíbené rockové a metalové koncerty předem zakázané a o denní větě „jdi se učit“ ani nemluví. To všechno jen a jen kvůli třídním schůzkám, kde ještě nejsou stoprocentně jisté známky na vysvědčení, které přece stihnu vytáhnout.

Jestli i já jednou půjdu dítěti na třídní schůzky, vzpomenu si na sebe, jak jsem tu skutečnost, že na mě rodiče vyzvídají prospěch u třídního učitele, nesnášel. Snad budu jako rodič chápavější a odpustím si doma trapný komentář k třídní schůzce svých dětí. Vždyť třídní schůzka je jen formalita, která byla, je i bude, a je jen na dětech a později mladých lidech, jak se ke svému vlastnímu životu postaví a jak se v něm uplatní. Ale žiji představou, že moje děti mi budou na třídních schůzkách učitelé jen chválit. Protože moje děti budou opravdu chytré, jak jinak než po tatínkovi, že?

Petr Kolář, E3

A zase je tu třídní schůzka

Když tuto větu vyřkne náš třídní učitel, v celé třídě se rozezní jemný šepot srovnatelný se šumem listů, který postupem času sílí, až se dostane do stádia, kdy by si někdo mohl myslet, že se v naší třídě odehrává souboj několika šelem. Asi každý zná ten okamžik, kdy si zmíněná slova vyslechne, a rázem si tak vzpomene na svůj prospěch. Téměř automaticky se spustí usilovné přemýšlení, jak asi docílit toho, aby se známky rodiče nedozvěděli, případně aby se nedostavili na zmíněnou třídní schůzi. Je zde samozřejmě možnost udat špatné datum, nebo dokonce zatajit její existenci. Ovšem tyto varianty obvykle vedou k jednomu nemilému telefonátu. Na jednom konci je ucho učitele a na druhém ucho rodiče. Výsledek je pak mnohem horší než přímá pravda. Myslím si, že je zbytečné lhát kvůli prospěchu rodičům, jelikož „lež má krátké nohy“, a ve výsledku nám tak rodiče většinou pouze vyloží, co vše máme zakázané a že bychom s tím měli něco udělat.

Jan Smejkal, E3

Už jsou zase třídní schůzky... ?

Řekne-li se třídní schůzka, jistě se nám vybaví nejhorsí den, který obvykle nastává dvakrát do roka. Pro někoho může tento památný den přinést pěkně zbičované pozadí a pláč, pro někoho úsměv a pochvalu. Já osobně si pamatuji, že na základní škole se žáci vždy před rodičovskými schůzkami chovali zdvořile a mile, ale bohužel už to bylo jako nošení dříví do lesa. Učitelé si na nás pěkně smlsli a oplátili nám pětíměsíční trápení. Našli se i takoví učitelé, kteří nás i chválili, ale v naší třídě to bylo možná v první třídě. V dnešní moderní uspěchané době už „rodičáky“ nejsou to, co bývaly a znamenaly. Moc se na ně nechodí, a když už dostaneme vyzvání, tak se tu naskytá hodně známá odpověď: „Ale mamí, dyť za to nemůžu. To ten náš pan učitel! On si na mě zasedl.“ To, jestli to bude fungovat, můžete vyzkoušet sami. Ale výsledek bývá většinou stejný. Je poznat na tom, jak si žáci pomalu sedají na svá zmalovaná pozadí...

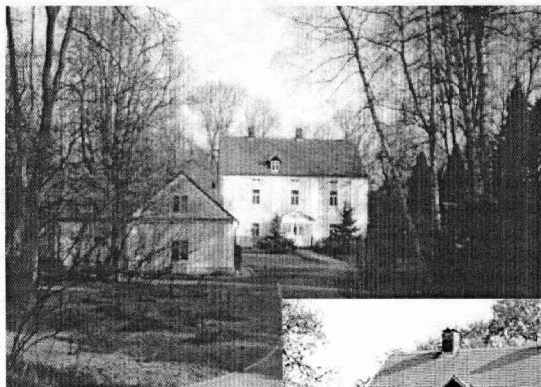
Martin Uhlíř, E3

Reportáž – Praha

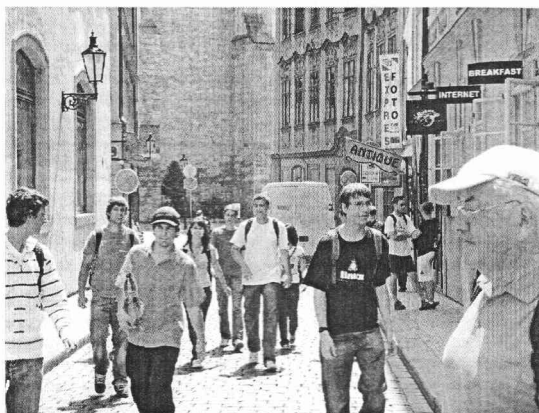
Dne 1. 11. 2007 jsem se zúčastnil společně se svou třídou exkurze do Strže u Prahy a poté do samotné metropole České republiky. Ve Strži jsme navštívili bývalé letní sídlo Karla Čapka a jeho ženy. Zde jsme zhlédli několik videodokumentů o Čapkově životě včetně jednoho videa o jeho bratrovi Josefovi. Dále jsme si prohlédli expozici, ve které nechybělo mnoho originálních věcí, které Čapek používal. Například obleky nebo originály jeho vysvědčení. Od průvodkyně se nám dostal výstižný výklad k celému jeho životu.

Po odjezdu ze Strže jsme se přesunuli do centra Prahy na kubistickou výstavu. Zde nám bylo osvětleno kubistické umění. Průvodkyně pro nás připravila několik úkolů, z nichž za zmínku stojí hlavně porovnávání naší doby s 19. stoletím. Po prohlédnutí galerie jsme se vydali zpět směr Písek. Myslím, že to byla velmi poučná exkurze a každý si z ní něco odnesl.

Petr Kolář, E3

Výlet do Prahy

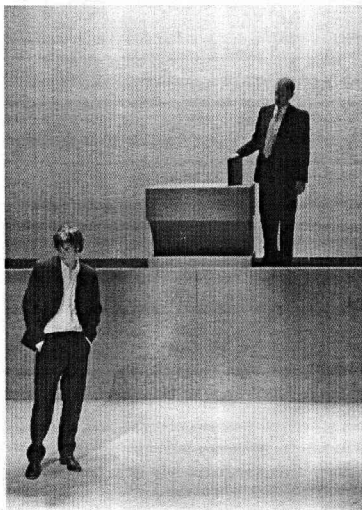
V pondělí 9. 6. 2008 naše třída B1 společně se třídou E3 a A2 navštívila Prahu. Na programu jsme měli návštěvu divadla Na zábradlí a polovina z nás ještě prohlídku Vyšehradu. Divadelní představení Gazdina roba mě velice zaujalo. Už jen díky hereckému obsazení. Po skončení představení nás dále čekala prohlídka zákulisí divadla, která byla velmi zajímavá. Podívali jsme se do maskérny, kostymérny a všude jinam, kam se obyčejný návštěvník divadla nepodívá. Na Vyšehradě jsme si prohlíželi pomníky významných osobností a dále už nás čekala pouze cesta zpátky do Písku. Exkurze byla velmi zajímavá a dozvěděli jsme se spoustu zajímavých informací. Ráda bych se tam podívala znovu.

Martina Krejčová, B1

Gabriela Preissová – Gazdina roba

Představení, které jsme viděli, nám velmi mistrně předvedli herci Divadla Na zábradlí. Z některých jmenujme alespoň Pavla Lišku v roli kožišníka Samka, Davida Švehlíka jako Mánka, Zdenu Hardbolcovou jako jeho matku a v roli Evy krejčíčky vystoupila Kristína Maděrovičová. Podání tohoto divadla nám objasnilo pojem nadčasovost divadelní hry. Všem se nám líbilo a jistě bychom ještě někdy chtěli zavítat do Divadla Na zábradlí popřípadě do kamenného divadla.

Máněk, syn z velkého statku, miluje krejčíčku Evu. Mánkova matka má však pro syna vybranou bohatou nevěstu, a proto Evě vyčte, že Mánka láká, aby se dostala na grunt. Uražená Eva dá Mánkovi volnost, ač ho miluje, a vezme si kulhavého kožišníka Samka. Nemůže však svému muži přivyknout, a když ji urazí připomínkou, že sama za Mánkem běhá, prchne se svým milencem, neboť ani on není v manželství šťasten. Odchází spolu se zemědělskými rolníky do Rakouska. Eva naléhá na Mánka, aby si ji vzal za ženu. Nechce být jen jeho „robou“, nechce být druhým jen pro smích. Máněk je slaboch, není schopen dát se pro ni rozvést. Eva je tak velmi morálně ponižena, v zoufalství se vrhne do Dunaje.

Autorka podává otřesný obraz vesnického života ovládaného peněžní morálkou a předsudky všeho druhu, které způsobují neštěstí v životech mnoha lidí.

Zajímavé tipy na prázdniny

Letní volné dny v nás vždy vyvolávají touhu po něčem neobvyklém. Většinou jezdíme za sluníčkem, i když toho máme i u nás dost, ale hlavně nás láká moře, které nám zde chybí. Přinášíme informaci alespoň o 4 zemích, do kterých bychom se mohli podívat. Patří k nim nedaleká Itálie, slunečné Chorvatsko, trochu vzdálenější Bulharsko a nádherná a luxusní Francie.

Itálie

Itálie je stát ležící v jižní Evropě na Apeninském poloostrově.

Na severu hraničí s Francií (488 km), Švýcarskem (740 km), Rakouskem (430 km) a Slovinskem (232 km). Uvnitř Itálie leží dva městské státy: Vatikán a San Marino. Z východu Itálii omývá Jaderské moře, z jihu Iónské moře a ze západu Tyrhénské moře. Celková délka pobřeží je 7600 km. K Itálii patří dva velké ostrovy ve Středozemním moři: Sardinie a Sicílie. Itálie je členskou zemí Evropské unie a NATO.

Hlavní město: Řím (Roma).

Rozloha: 301 203 km² (z toho 2,04 % vodní plochy)

Nejvyšší bod: Mont Blanc (Monte Bianco) de Courmayeur (4748 m n. m.)

Počet obyvatel: 57 715 625, Hustota zalidnění: 194 ob. / km²

Jazyk: italština, Náboženství: katolické

Státní útvar a státní zřízení: republika Vznik: 17. března 1861 (sjednocení městských států)

Prezident: Giorgio Napolitano (od 15. 5. 2006) **Předseda vlády:** Silvio Berlusconi (od 15. 4. 2008)

Měna: euro (EUR)

Seznam geografických útvarů

moře: Ligurské moře, Tyrhénské moře, Středozemní moře, Jónské moře, Jaderské moře

zálivy: Janovský záliv, Gaetský záliv, Salernský záliv, Tarentský záliv, Benátský záliv

průlivy: Messinský průliv, Otrantský průliv, Bonifácký průliv

ostrovy: Sicílie, Sardinie, Elba

poloostrovy: Apeninský poloostrov, Salentina, Kalabrijský poloostrov, Gargano

pohoří: Apeniny, Alpy, Dolomity

jezera: Gardské jezero (Lago di Garda), Como, Maggiore, Trasimenské jezero

řeky: Pád, Tibera (Tevere), Arno, Ofanto, Sineto

Podnebí:

Alpy leží v mírném pásu s rozdíly mezi vrcholy hor a údolím. Pádská nížina má chladný vnitrozemský charakter. Zbytek území leží v subtropickém středomořském pásu s typickým horkým suchým létem a mírnou zimou bohatou na srážky.

Obyvatelstvo:

S téměř 60 milióny obyvatel podobně jako Velká Británie a Francie patří Itálie k nejlidnatějším státům Evropy a je nejlidnatější z celé jižní Evropy. Hustota zalidnění je průměrná (190 obyv./km²). Přírozený přírůstek je v současnosti mírně stagnující. Střední délka života je u žen 80,5 a u mužů 74,1 let. Itálie má čtvrtou nejstarší populaci na světě.

Prohlídka Vyšehradského hřbitova

Při návštěvě Prahy jsme také zavítali na hřbitov na Vyšehradě. Vyšehradský hřbitov je jednou z dominantních součástí Národní kulturní památky Vyšehrad. Je zde mimořádné soustředění hrobů významných osobností, jež se ve své době zasloužily o rozvoj české kultury, vzdělanosti, národního sebeurčení, státní samostatnosti.

Zpočátku zde byly zřizovány jen jednotlivé pomníky; první byl postaven nad hrobem spisovatele, knihovníka a archiváře Václava Hanky nedaleko od hlavního vchodu na hřbitov. Na jeho vrcholu je symbol Svatoboru: při ruce držící kruh jako znamení spolkového hesla: *Pomáhej! – Osvěćuj! – Pamatuj!* Postupně byl hřbitov rozšiřován, až koncem 19. století dosáhl dnešní rozlohy. Současně s probíhající přestavbou kapitulního chrámu v novogotickém slohu nabyt i hřbitov dokonalé výtvarné podoby: polovinu jeho obvodu obehly novorenesanční arkády s výstavnými hrobkami a roku 1893 byla dokončena i dominanta celého hřbitova, *hrobka Slavín*. Tvůrcem arkády a Slavína byl Antonín Wiehl, žák a následovník největšího českého architekta 19. století (mj. Národního divadla) Josefa Zítka.

V průběhu času pak pojmenování *Slavín* začalo být v obecném povědomí vztahováno na celý Vyšehradský hřbitov. I když to je věcně nesprávné, vysvětlení tohoto významného posunu zní dost logicky: Hrobka Slavín symbolizuje celé toto svaté pole, kde mezi tisíci těch, kdož věnovali svůj život rodině, řemeslu, úřadu a službě nejbližším spoluobčanům, odpočívají i stovky lidí, kteří vynikli nad své okolí svou záslužnou činností pro celou společnost, pro národ a vlast ve všech oborech kultury, vědy a hospodářství, duchovní službě, v tělesné kultuře, ve správě veřejných věcí, politice, i ženy a muži, zapsaní do naší paměti svým osudem obětí válek a perzekucí. Nad jejich hroby se zvedá architektura Slavína jako společný pomník těch, bez jejichž přínosu by přítomnost našeho národa neměla svou současnou tvář, úroveň kultury a vzdělanosti.

Třebaže tento hřbitov není rozlehlý, každý příchodí zpravidla poprvé projde jen po hlavních cestách, aby našel jména jemu známá nebo povědomá. Teprve při opakovaných návštěvách vstupuje i na postraní cestičky a kromě jmen zemřelých začíná více vnímat také výtvarnou podobu mnohých náhrobků, jež jsou opravdovou galerií sepulkrální (hřbitovní) plastiky 19. a 20. století, s pozůstatky i z dob dřívějších.

Vyšehradský hřbitov není nějakým muzeem s ukončenou historií, jako je tomu třeba u Malostranského hřbitova nebo u nejstarších oddělení Olšanských hřbitovů, kde bylo pohřbívání ukončeno. Čas od času přichází smutná chvíle, kdy je do pudy vyšehradského svatého pole opět ukládán někdo, kdo nás navždy opustil, a zůstal nesmrtelný už jen svým dílem a světlou památkou, kterou po sobě zanechal.

Ještě něco si povězme: Vyšehradský hřbitov a Slavín nejsou *vylučným* pohřebištem všech významných mužů a žen, kteří nejvíce utkvěli v paměti národa a veřejnosti. Mnozí, podle vlastní poslední vůle či přání rodiny, odpočívají někdy ve svém rodišti, jindy v místě, kde převážně působili a žili. I v Praze samé jsou pochováni na řadě míst, zejména na Olšanech či na Vinohradském hřbitově. Dalo by se uvést mnoho příkladů, ale to by bylo nad rámec těchto novin. Nebudeme se tím proto zabývat a seznámíme se jen s tím výběrem z naší historie, který nám poskytuje procházka po Vyšehradském hřbitově.

Na Vyšehrad zavítají denně po celý rok stovky návštěvníků ze všech koutů vlasti a světadílů. Ti poslední mnohdy nemají dost času na rozsáhlou prohlídku, a proto především vyhledávají jen nejznámější jména, s nimiž se již doma setkali. Nejčastějším kulturním pojítkem cizinců k naší zemi je hudba, a tak jejich první cesta obvykle vede k hrobu Antonína Dvořáka. Zejména občané Spojených států ho namnoze považují i za zakladatele své národní hudby; jeden motiv z jeho 9. symfonie e-moll *Z nořého světa (Largo)* je dokonce státní hymnou státu Iowa. Také hudbu Bedřicha Smetany mnozí dobře znají, od Evropy po Japonsko. Z literatury je hostům, nejen z anglické jazykové oblasti, znám Karel Čapek.

Byli jsme rádi, že i my jsme zavítali a setkali se tak s mnoha jmény, o kterých slyšíme většinou jen ve škole.

Chorvatsko

Chorvatsko je nástupnický stát bývalé Jugoslávie, který se geograficky nachází na pomezí střední a jihovýchodní Evropy. Jeho sousedy jsou Slovinsko, Maďarsko, Srbsko, Bosna a Hercegovina a Černá Hora. Hlavním městem je Záhřeb. Starší název byl Charvátsko, chorvatsky je nazýváno jako Hrvatska.

Obyvatelstvo:

Podle sčítání lidu z roku 2001 v Chorvatsku žije 4 437 460 obyvatel, z nichž je 2 301 560 žen a 2 135 900 mužů.

Průměrný věk je 39,3 (muži 37,5, ženy 41,0). Průměrná délka života je 75 let, gramotných je 98,5% obyvatel. Průměrný roční přírůstek obyvatelstva: 0,40 % v roce 1992 (z 0,82 % v r. 1948)

Národnostní složení:

V roce 1991:

- Chorvati 89,63 %
- Srbové 4,54 %
- Bosňáci (Muslimové) 0,47 %
- Italové 0,44 %
- Maďaři 0,37 %
- Slovinci 0,30 %
- Albánci 0,34 %
- Češi 0,24 %

V roce 2001:

- Chorvati 78,1 %
- Srbové 12,2 %
- Bosňáci (Muslimové) 0,9 %
- Maďaři 0,5 %
- Slovinci 0,5 %
- Albánci 0,3 %
- Češi 0,4 %

Náboženství:

- římskokatolictí křesťané 87,83 %
- pravoslavní křesťané 4,4 %
- muslimové 1,3 %

Procentuální zastoupení v podstatě kopíruje etnické složení: katolíci jsou Chorvati, s pravoslavním se ztotožňují Srbové, s islámem Bosňáci.

Hlavní město: Záhřeb

Rozloha: 56 542 km² (z toho 0,01 % vodní plochy)

Nejvyšší bod: Sinjal (1831 m n. m.)

Počet obyvatel: 4 496 248, Hustota zalidnění: 78 ob. / km²

Jazyk: chorvatština

Státní útvar a státní zřízení: republika

Prezident: Stjepan Mesić, měna: kuna (100 lipa) (HRK)

Bulharsko

Bulharsko je stát v jihovýchodní Evropě, na Balkánském poloostrově. Země sousedí na severu s Rumunskem (kde hranici tvoří Dunaj), na západě se Srbskem a s Makedonií, na jihu s Řeckem a na jihovýchodě s Tureckem. Východní hranici tvoří Černé moře. V roce 2004 země vstoupila do NATO a 1. 1. 2007 do EU.

Velká část povrchu Bulharska je hornatá. Centrální částí země se táhne ve směru ze západu na východ pohoří Stara Planina. Jižně od hlavního města vystupuje masiv Vitoša měřící 2290 m.n.m. Jihozápad země vyplňuje mohutný horský masiv s pohořími Rila, kde je také nejvyšší hora Bulharska a také Balkánského poloostrova Musala měřící 2925 m.n.m., dále Pirin a plošně rozsáhlejší Rodopi.

Do Černého moře odvádí své vody největší řeka země Dunaj, k úmoří Egejského moře patří Marica.

Podnebí má na severu ráz kontinentální, na jihu a východě středomořský. Průměrné lednové teploty se pohybují od -2 do 2 °C, červencové od 21 do 25 °C.

Bulharsko má 7,5 milionu obyvatel. Poměrně velká část z nich žije v hlavním městě Sofie. Úředním jazykem je bulharština, která se však vlivem sousedních jazyků poměrně dost vzdálila slovanskému typu. Domluvit se světovými jazyky bývá obtížnější, úspějete nejspíše s ruštinou. V náboženském složení obyvatelstva převládají pravoslavní. Bulhaři jsou velmi temperamentní a pohostinní, při nejrůznějších příležitostech se obdarovávají květinami a i mezi neznámými lidmi je značně rozšířené tykání. Specifikem v bulharské komunikaci je pükývování na znamení nesouhlasu a zavrtění hlavy na souhlas.

Bulharsko nezapře vlivy mnoha různých kultur na celou svou zemi - díky svému umístění ve východní části Balkánského poloostrova se stalo významným přístavním centrem. Mezi bulharskými památkami najdete řecké chrámy, římské lázně, byzantské pevnosti i kupolovité hrobky. Vnitrozemí Bulharska ukrývá až 700 jeskyní, z nichž nejhlubší dosahuje hloubky 415 m. Mořské pobřeží je 378 km dlouhé a je tvořeno rozmanitými přírodními útvary. Skládá se z písčitéch pláží, zalesněných straní a hor, údolí řek i skalnatých zátok. Černé moře, které břehy Bulharska omývá, je bulharským největším přírodním bohatstvím. Může se pyšnit čistotou a průzračností až do hloubky 20 metrů. Pláže klesají pod mořskou hladinu jen velmi pozvolna. V zimě se Černé moře poměrně často bouří, v létě je ale poklidné. Jeho voda obsahuje málo soli, neboť se do ní vlévají řeky Dunaj a Dněpr.

Mezi nejčastěji navštěvovaná střediska letní rekreace patří Slunečné pobřeží, Zlaté písky, Nessebar, Primorsko a další destinace. Bulharsko má 2 letiště, a to ve Varně a v Burgasu.

Rozloha: 110 993,6 km² (2001)

Správní členění: 28 krajů s krajskými městy.

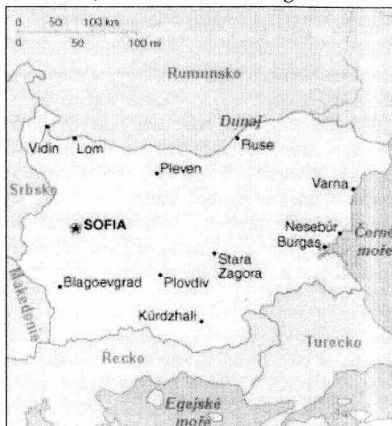
Hlavní město: Sofia (Sofija) 1,1 mil obyvatel

Celkový počet obyvatel: 7 973 671 (2001)

Hustota zalidnění: cca 72 obyvatel na km² (2001)

Úřední jazyk: Bulharština. Patří do skupiny jižních slovanských jazyků. Jazyk prošel složitým vývojem a vzdálil se nejvíce slovanskému typu. Nemá skloňování, chybí infinitiv. Je pod vlivem sousedních jazyků (rumunština, albánština, novořečtina) a využívá výpůjček z turečtiny, řečtiny a ruštiny. Písmo je kyrilské (cyrilice).

Měna: 1Lev (= 15 Kč), mn. č. leva, mezinárodní označení BGN.

Francie

Francie, oficiální název Francouzská republika, je demokratický stát, jehož metropolitní část se nachází v západní Evropě. Součástí Francouzské republiky jsou také zámořské departementy a zámořská území v Karibiku, Severní a Jižní Americe, v Indickém oceánu a Oceánii. Francouzi často přezdírají metropolitní Francii l'Hexagone (šestiúhelník), kvůli jejímu geografickému tvaru. Je členskou zemí Severoatlantické aliance (NATO) a je jedním ze zakládajících členů Evropské unie (EU). Dále je Francie jedním ze zakládajících členů Spojených národů. Je jedním z pěti stálých členů Rady bezpečnosti OSN s právem veto, a také jednou z osma uznaných nukleárních mocností.

Francouzská kultura je různorodá. Je ovlivněna rozdílností a posledními vlnami imigrace. Francie v čele s Paříží hrála velmi důležitou roli po celá staletí jako kulturní centrum celé Evropy. Mnoho architektonických stylů západní civilizace vzniklo ve Francii, většina výtvarných stylů novověku se zrodila v pařížské umělecké komunitě. Francie byla dlouhou dobu považována jako centrum evropského umění a hudby. Země se chlubí širokým spektrem tradiční lidové hudby, ale i hudbou přitaženou imigranty z Afriky, Latinské Ameriky a Asie. Co se týče klasické hudby, pochází z Francie několik legendárních skladatelů, stejně tak i umělců dnešní doby hrajících rock, hip hop, techno, funk a pop.

Nejpopulárnějším sportem ve Francii je fotbal. Dalšími oblíbenými sporty ve Francii jsou cyklistika (ve Francii se každoročně pořádá světoznámá Tour de France), ragby, lehká atletika, Formule 1 (Grand Prix Francie v Magny-Cours) a tenis (French Open v Paříži). Nejhranějším sportem ve Francii je petanque. Různé formy petanque hraje ve Francii přibližně 17 milionů lidí. Další známou hrou, která odsud pochází, je stolní fotbal. Mezi místními je velmi populární, což dokazují četná vítězství Francouzů na světových šampionátech. Francouzi několikrát pořádali olympijské hry: letní v letech 1900 a 1924 v Paříži a zimní v r. 1924 v Chamonix, 1968 v Grenoble a 1992 v Albertville. Nejvíce lidé cestují do této nádherné země za mořem, ale i za kulturou a také za sportem. Ve Francii se nabízejí všechny tyto možnosti. Nejznámější místa u moře jsou Saint Tropez (město, ve kterém natáčeli Četníky ze Saint Tropez), také místa s výhledem na Atlantský oceán a město Marseille (město, které je v zálivu ve Středozemním moři). V zimě turisté jezdí spíše do Alp, kde také leží největší hora Evropy Mont Blanc (4 810 m). Nejznámější atrakcí Francie je Paříž, kde stojí Eiffelova věž – dnešní symbol Paříže. V Paříži je spousta míst, kam se můžete podívat za kulturou, potřebovali byste na Paříž nejméně rok, abyste si ji důkladně prohlédli.

Písecko

Volný čas se však dá krásně strávit i v tuzemsku. Písek nabízí také spoustu možností. Jistě víte, že se nedávno konaly slavnosti našeho města. Možná by vás zajímalo, proč začali Písečtí pořádat městskou slavnost vždy první neděli v červnu. My vám na tuto otázku odpovíme.

V roce 1742 obsadila Písek francouzská armáda a obyvatelé města žili ve velkém strachu. Obávali se, aby Písek nedopadl jako za třicetileté války, kdy obsazení města podle některých pramenů přežilo jen třináct lidí. Proto se Písečtí chodili modlit k obrazu Panny Marie a prosili ji, aby město uchránila od drancování a ničení. Madoně přitom slíbili, že pokud město ochrání, budou každý rok na její počest pořádat děkovnou slavnost. Stalo se tak a Písek 8.června 1742 rakouské vojsko osvobodilo. Písečtí slib dodrželi. První děkovná bohoslužba se sloužila o dva roky později na náměstí, kam byl z děkanského kostela pod baldachýnem vynesena obraz madony. Radní si tehdy považovali za velkou čest, když mohli nést baldachýn. Slavnost později přestala mít čistě církevní ráz. Chodili se na ni ukázat zástupci cechů, řemesel, písečtí ostrostrělci a zástupci různých spolků.

A ještě další zajímavost. Víte, kdo obarvil písecké prapory? Byl to historik a archivář August Sedláček, který tak oživil starou středověkou tradici. Barvy praporu se odvozují od barev píseckého znaku – zlatého půlměsíce a hvězdy či hvězd na modrém podkladě. Poprvé zavály prapory v místních barvách v neděli 9. června 1901. Od tohoto roku tedy zdobily Písek nejen prapory žlutočerné (rakouské) a čerVENOBÍLÉ (národní), ale i žlutomodré. Velkou módou bylo také nošení žlutomodrých stužek.

V Písku je možnost navštívit Prácheňské muzeum, které sídlí v prostorách hradu postaveného za Přemysla Otakara II. Muzeum je nazvané podle historického kraje, jehož centrem býval právě Písek. Prácheňský kraj vznikla ve 12. století a existoval až do roku 1850. Tvořilo ho území dnešního Prachaticka, Strakonicka, část Písecka, malé části Klatovska a Příbramska.

V prvním patře muzea jsou zajímavé expozice o dějinách regionu. Písecko bylo osídleno již ve střední době kamenné. Dochovala se řada archeologických nálezů, které jsou také vystaveny. Pozůstatkem královského hradu je rytýřský sál. Přemysl Otakar II. si Písek velmi oblíbil a často na píseckém hradě pobýval. V expozici Dějiny regionu je prezentována historie Písku a okolí od první zmínky o městě v roce 1243 až do konce 20. století. Velká pozornost je věnována Písku v období husitském. Pověstné kádě, do kterých obyvatelé města vhodili všechn svůj majetek, stály poprvé v Písku již v roce 1419. Téhož roku se písečtí husité připojili k povstání Praze. Dokonce Jan Žižka při svých jihočeských pobytech dával přednost Písku před Táborem. Také na Písecku se v 16. a 17. století bouřili poddaní proti vrchnosti. Dne 14. srpna 1571 došlo v Šamonících k vraždě rytíře Ludvíka Loreckého ze Lkouše a jeho synů Adama a Zdeňka. Vražda byla spiknutím poddaných, které rytíř tvrdě utiskoval. Poddaní byli vyslechnuti na mučidlech a popraveni v Blatné. Událost se stala inspirací Jaroslavu Vrchlickému k napsání balady Lorecký ze Lkouše. Písek byl také prvním městem, kde František Krížík instaloval elektrické osvětlení. Elektrifikace byla provedena v červenci 1887 a centrem výroby a rozvodu elektrického proudu se stala elektrárna v Podskalí. Voda z Otavy otáčela vodním kolem. To pohánělo elektrické dynamo. Když v létě voda v Otavě poklesla, proud skomíral. Československá republika byla v Písku vyhlášena omylem o 14 dní dříve – 14. října 1918. Na generální stávce 13. října bylo totiž dohodnuto vyhlášení republiky. Dohoda byla později odvolána, ale do Písku informaci zapomněli oznámit. Jednotlivá období jsou doplněna stylovými figurami postav v životní velikosti.

Na Dějiny regionu navazuje ve druhém patře expozice Kulturní tradice Písecka. Písek byl městem škol a studentů, a tak byl právem nazýván jihočeskými Aténami. Na píseckém gymnáziu vyučoval básník Adolf Heyduk, studovali zde básník František Ladislav Čelakovský, spisovatel Karel Klostermann, první dramaturg Národního divadla Ladislav Stroupežnický, spisovatel Josef Holeček, básníci Antonín Sova, Fráňa Šrámek a Jan Čarek. V nedalekých Miročicích se narodil malíř Mikoš Aleš. Poutavé expozice jsou i v suterénu Prácheňského muzea – Zlato v Pootaví dokumentuje technologii pravěké a středověké těžby. Rýžováním získávali zlato z Otavy již

Keltové. V chladných sklepních chodbách mohou návštěvníci pozorovat sladkovodní ryby v akváriích. Od soboty 21. června zde můžeme navštívit výstavu Josefa Váchala, která je pojmenovaná „Šumava umírající a romantická“. Výbor Rady Evropy ocenil roku 1996 Prácheňské muzeum čestnou cenou „Evropské muzeum roku“.

A na závěr ještě zmínka o Sladovně! Stále se můžeme podívat na výstavu fotografií. Autorem výstavy s názvem Hibernace času je oceňovaný fotograf Jan Vávra, písecký rodák.

Od prázdninových měsíců se postupně začínou zaplňovat i další sály. Těšit se můžete na výstavu Kočkohrátky – Hračky nehračky (od 3. 7.) výtvarníků z Unie výtvarných umělců ČR a Václava Kubáta nebo interaktivní dětskou výstavu Klubu Ámos. Příznivce historie jistě zaujme exemplář obřího leporela Lucie Seifertové Dějiny udatného českého národa a pár bezvýznamných světových událostí (srpen – září). Milovníci výtvarného umění v červenci jistě neopomenou výstavu obrazů akademického malíře Antonína Šíta (1915 – 1983) ze sbírek strahovského opata řádu premonstrátů (od 7. 7.). Malí návštěvníci se mohou v srpnu a září setkat s malířem Zdeňkem Milerem a jeho Krtkem. Pro veřejnost jsou o prázdninách připraveny letní dílny.

Hudební fontána

První setkání u Hudební fontány na nádvoří Sladovny v Písku se uskutečnilo 31. května a také na začátku června. Při hře světél a tryskající vody zde zazněla díla předních světových umělců Mozarta, Beethovena, Chopina, Dvořáka a jiných. Příjemný večer jste mohli strávit 13., 14., 15., 21., 22. a stále ještě můžete 28. a 29. června, vždy od 21 hodin.

Europromenáda

Pravý břeh pod Sladovnou je už dlouhá léta místem rodinných procházek Písečanů i návštěvníků města. Ještě nedávno zde byla prašná cesta, kterou vedla v prostoru od Kamenného mostu k městské elektrárně krásná promenáda se stylovým zábradlím a lampami.

Byla vybudována za pomoci dotace Evropské unie a státu v rámci projektu Regenerace historického jádra města Písku na břehu řeky Otavy mezi Kamenným mostem a Putimskou branou. Promenáda je součástí prstence, který město postupně buduje kolem historického jádra v místech, kde stály hrady.

Od městské elektrárny povede směrem k Putimské bráně, katovskou brankou přes již rekonstruovaný hradební příkop a Bakaláře až do Palackého sadů a zpět k řece. Cesta je obohacena o schodišťové vyhlídky na řeku a historický most.

To bylo tedy několik možností, jak si zpříjemnit letní dny, a přitom nemuset nikam jezdit.

Přejeme vám krásný odpočinek a hodně prázdninových zážitků, o které se pak s námi můžete podělit. Třeba v příštím vydání našeho PRŮMKÁŘENÍ.

A na závěr našeho čísla ještě pár receptů. K létu neodmyslitelně patří táboráky, grilování a večerní posezení. Můžete doma překvapit! Pokuste se dle naší rady doma sami připravit zahradní párty, tentokrát bez tradičních buřtů a klobás. Uvidíte, že sklídíte obrovský úspěch. Má to i jednu výhodu. Sice možná trochu zašpiníte troubu v kuchyni a lehce zamažete kuchyň a trochu nádobí, ale zase nebudete poštipáni od komárů a uzení kouřem z venkovního krbu.

Špičkové kuřecí čtvrtky

4 menší kuřecí čtvrtky, asi 50 g masitější anglické slaniny, olej, kmín, sůl.

Z kuřecích čtvrtek odstraníme velké kosti, porce prošpikujeme slaninou pokrájenou na špalíčky, potřeme olejem, pokmínujeme, osolíme a vložíme pod rozehřátý gril. Grilujeme asi 10 minut, potom porce obrátíme, potřeme olejem a grilujeme stejnou dobu i po druhé straně.

Paprika plněná sýrem

8 paprik, 1 svazek směsi bylinek, 400g ovčího sýra nakládaného v oleji (feta), barevný pepř.

U paprik nakrojíme víčko, ale neodkrojíme ho. Odstraníme semena. Bylinky omyjeme, osušíme a lístky najemno nasekáme. Sýr dáme okapat na síto a olej zachytíme. Poté ho rozmělníme vidličkou, smícháme s bylinkami a rozetřeme s trochou oleje. Opepříme. Pomocí lžičky naplníme hmotou paprikové lusky. Lusky potřeme zachyceným olejem a po všech stranách grilujeme na roštu asi 3 – 5 minut.

Vepřové kotlety plněné sýrem

800g vepřových kotlet, 250g nahrubo nastrouhané nivy, 1 velké rajče, provensálská směs koření.

Marináda: 100ml olivového oleje, 4 větvičky tymiánu, drcený černý a zelený pepř, 3 stroužky česneku.

Ostrým nožem do kotlet nařízneme kapsu. Rajčata omyjeme a nakrájíme na silnější plátky, které posypeme provensálským kořením. Lístky tymiánu přidáme do oleje, přisypeme i pepř a prolisujeme česnek, promícháme. Kotlety naplníme nivou a uzavřeme párátkem. Maso potřeme ochuceným olejem a necháme asi 3 hodiny v chladu odležet. Přitom maso v marinádě jednou obrátíme. Pak maso vyjeme, zachytíme přebytkovou marinádu a grilujeme zhruba 10 minut z jedné strany. Když kotlety otočíme, položíme na každou plátek rajčete a dogrilujeme. Během grilování potřeme zbylou marinádou.

Dobrou chuť!

